

منابع و ماخذ

- آدمی، علی و رامین بخشی (۱۳۹۷). «روندهای الگویی سیاست خارجی امارت متحده عربی از ۱۹۷۱-۲۰۱۷». فصلنامه روابط خارجی. د. ۱۰. ش. ۴. صص ۱۴۳-۱۶۷.
- احمدی، ابراهیم و حمیدرضا محمدی (۱۳۹۷). «تحلیل ژئوپولتیکی گسست روابط سیاسی عربستان و قطر و تأثیر آن بر آینده شورای همکاری خلیج فارس». *فصلنامه مطالعات راهبردی سیاست‌گذاری عمومی*. ش. ۲۸. صص ۱۸۷-۲۰۶.
- پاپ، رابرت و جوزف اس. نای (۱۳۹۲). *قدرت و موازنه نرم در سیاست بین‌الملل*. ترجمه: عسگر قهرمان‌پور. تهران: انتشارات پژوهشکده مطالعات راهبردی.
- زیبائی، مهدی؛ سیمبر، رضا و احمد جانسیز (۱۳۹۸). «نقش آمریکا، روسیه و اتحادیه اروپا در خاورمیانه پس‌انآرام عرب». *پژوهشنامه ایرانی سیاست بین‌الملل*. س. ۷. ش. ۲. صص ۱۰۵-۱۳۲.
- سرخیل، بهنام (۱۳۹۵). «تطور دیپلماسی در قطر: از بی‌طرفی محافظه‌کارانه تا نفوذ هوشمند». *فصلنامه تخصصی علوم سیاسی*، د. ۱۲. ش. ۳۵. صص ۱۲۷-۱۵۶.
- عالیشاهی، عبدالرضا؛ مسعودنیا، حسین و یونس فروزان (۱۳۹۶). «بررسی روابط سیاسی قطر و عربستان سعودی؛ از تبیین همگرایی تا گسست سیاسی (از بیداری اسلامی تا بحران قطع روابط سیاسی در ژوئن ۲۰۱۷)». *فصلنامه مطالعات راهبردی سیاست‌گذاری عمومی*. د. ۷. ش. ۲۴. صص ۴۹-۷۲.
- نای، جوزف اس. (۱۳۹۲). *آینده قدرت*. ترجمه: احمد عزیزی. تهران: نشر نی.
- Akpinar, P. (2015). Mediation as a foreign policy tool in the Arab Spring: Turkey, Qatar and Iran. *Journal of Balkan and Near Eastern Studies*, 17(3), 252-268.
- Almezaini, K. S. (2012). *The UAE and foreign policy: foreign aid, identities and interests*. Routledge.
- Bergenwall, Samuel. (2019). "Turkey, United Arab Emirates and other Middle Eastern States - Middle Eastern Base Race in North-Eastern Africa". FOI, at <https://www.foi.se/report-summary?reportNo=FOI%20Memo%206809> (accessed January 8, 2021).